

får kendskab til, hvem giveren er. Hvis disse bidragydere ikke ønsker, at deres navn skal komme offentligt frem, kan de vælge at give et bidrag anonymt. Ved sådanne anonyme bidrag vil modtageren ikke have praktisk mulighed for at leve op til pligten til at angive giverens navn og adresse.

Jeg går ud fra, at det ikke skal være forbudt at modtage i hvert fald mindre anonyme bidrag. De hensyn, der ligger bag beslutningsforslaget, taler ikke med afgørende vægt for sådan et forbud i hvert fald. Og hvad skulle man i givet fald gøre, hvis man modtog et anonymt bidrag? Det vil ikke være muligt at sende det tilbage til giveren, da man jo netop ikke ved, hvem det er. Også dette spørgsmål må afklares i forbindelse med den videre behandling af forslaget.

Hermed har jeg også berørt et andet og mere principielt spørgsmål, der knytter sig til en ordning med pligtsmæssig offentliggørelse af bidragydere. Jeg sigter her til hensynet til de personer og virksomheder, der ønsker at yde økonomisk støtte til partier og kandidater, som de går ind for, uden at deres navn kommer frem.

Her er vi inde på et spørgsmål, som flere gange var fremme under debatten om den gældende lov. Det må jo, som jeg også har forudsat med det, jeg tidligere har anført, betragtes som givet, at en række personer og virksomheder, der yder bidrag til politiske partier, ikke ønsker, at deres navne kommer offentligt frem. Hensynet til disse personer og virksomheder må så afvejes over for hensynet til den størst mulige åbenhed om partiernes og kandidaternes regnskaber.

Der er tradition her i landet for, at borgere, uden at det skal komme offentligt frem, kan yde bidrag til partier, hvis politik de ønsker at støtte. Det er vel den væsentligste grund til, at der ikke i den lov om offentliggørelse af partiregnskaber, som vi har i dag, er stillet krav om angivelse af bidragydernes identitet. I tilknytning hertil kan det nævnes, at oplysninger om enkeltpersoners politiske tilhørsforhold anses for særligt følsomme. Det betyder f.eks., at det normalt vil være i strid med reglerne om tavshedspligt at offentliggøre sådanne oplysninger.

Jeg kan endvidere nævne, at under behandlingen af forslaget til den gældende lov udtalte Det danske center for Menneskerettigheder på anmodning fra Folketingets Retsudvalg, at identiteten af enkeltpersoner, der yder bidrag til politiske partier, så vidt muligt ikke skal offentliggøres – i hvert fald ikke, når det drejer sig om mindre bidrag.

Hvis det forslag, SF har fremsat, gennemføres, må det – naturligvis afhængig af regleres nærmere udformning – anses for sandsynligt, at partierne ikke vil modtage økonomisk støtte i samme omfang, som tilfældet er i dag. En sådan konsekvens er vel ikke ønskelig og – forstår jeg – heller ikke tilsigtet fra forslagsstillernes side.

Det må derfor være naturligt, at vi også i denne sammenhæng drøfter, hvordan det bedre kan sikres, at de politiske partier får mulighed for at spille den aktive rolle i demokratiet, som de fleste danskere ønsker at de skal spille.

Ved det seneste valg til kommuner og amtsråd i 1993 var der opstillet mere end 20.000 kandidater og over 2.000 partier og lister. Hvis pligten til at offentliggøre regnskaber omfatter enhver kandidat, uanset om den pågældende har haft indtægter eller udgifter af betydning i forbindelse med valget, vil der være tale om en meget ressourcekrævende ordning. En sådan ordning vil formentlig kun være til glæde for de aviser, hvori regnskaberne skal offentliggøres. Under den videre behandling af forslaget kan der derfor være grund til at se nærmere på ordningens omfang, herunder om der bør være en bagatelgrænse.

Lad mig til sidst sige, at mit udgangspunkt er, at den grundtanke, som SF udtrykker i sit beslutningsforslag – at der skal være åbenhed om de politiske partier og kandidater – er jeg enig i, og jeg vil i udvalgsarbejdet være med til at finde en god løsning på de rejste spørgsmål.

Helge Mortensen (S):

Socialdemokratiet er enig i beslutningsforslagets hensigt om at skabe en større åbenhed i partiregnskaberne, også i forbindelse med valgkampene og i forbindelse med kandidaternes valgkamptilskud. Vi er enige i, at det er vigtigt at vide, hvor pengene kommer fra, hvem det er, der støtter de givne kandidater og partier, at der skal være en gennemskuelighed i et sådant regnskab, og at der i øvrigt skal være en sammenlignelighed i forhold til de regnskaber, som offentliggøres, sådan at de siger noget om de samme ting.

Vi vil også som justitsministeren henvise til, at det i åbningstalen blev tilkendegivet, at man vil arbejde for en sådan større åbenhed, og at regeringens selv vil komme med initiativer på området.

Jeg synes, der mangler en ting i beslutningsforslaget, nemlig en synkronisering med den allerede gældende lovgivning omkring offentlig-